

КОНКУРС

ЛІДЕР? ТАК!

24 лютого вкотре відбувся конкурс «Лідер року», зініційований методичним кабінетом відділу освіти райдержадміністрації за підтримки Центру дитячої та юнацької творчості м. Ківерці. Гра і пісня, рішення і діяльність об'єднали 17 лідерів учнівського самоврядування та їх уболівальників із загальноосвітніх навчальних закладів району.

«Якщо ви можете заповнити одну хвилину шістьдесятьма секундами змісту, значить, ви – лідер!», – стверджували ведучі свята Ірина Радзій та Петро Левчук. Символічна назва конкурсу «Нова хвиля – 2012» стала втіленням цікавих ідей, змістовних справ учнівської молоді у напрямку реалізації моделі державно-громадського управління навчальним закладом.

Кожна школа на представленні мала свою характерну ознаку: Владислав Суханов (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Берестяне) агітував за заняття спортом, Іванна Притула (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Прилуцьке) розповіла про захоплення випуском шкільних газет, Юліана Шевчук (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Тростянець) продемонструвала алгоритм проведення благодійної акції «Серце до серця», яка з успі-

хом пройшла у навчальному закладі, Анастасія Галас (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Грем'яче) представила цікаві форми співпраці школи з сільською радою, адже, на її думку, учнівське самоврядування не може обмежитись лише стінами навчального закладу.

Актуально, що діяльність учнівського самоврядування сприяє розвитку громадянських компетентностей учнів. «Важливим кроком у становленні нашої моделі учнівського самоврядування стало створення Конституції шкільної президентської республіки», – вважає Марія Поштарук, лідер учнівського самоврядування ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 м. Ківерці.

Цікавим у цьому відношенні виявився і конкурс «Вільна трибуна», під час якого учасникам потрібно було не просто висловити свої думки, а й залучити зал. До обговорення проблеми формування активної життєвої позиції спонукали Яна Козак, Ірина Косинська (ЗОШ І-ІІІ ст. № 3, № 4 м. Ківерці).

– Чи готові разом з нами організувати цікаві справи?

– Чи, можливо, ви байдужі і активні теж не дуже? – запитувала у присутніх лідер НВК «ЗОШ І ст. – Ківерцівська районна гімназія» Олеся Маришук.

Погляди лідерів не можуть залишитись без уваги дорослих. «Нам цікаві наші ідеї, а не нав'язані старшими, хоча від конструктивних порад не відмовимось, адже їх досвід може стати запорукою нашого успіху», – розмірковує Владислав Суханов. І як продовження таких думок, у наступному конкурсі лідерам запропонували взяти уявну участь у засіданні ради школи, де обговорюється питання розподілу 10 тисяч гривень на потреби школи. Цікаво, що жоден із конкурсанти не витратив би їх на розваги. Обладнати спортивний комплекс, заасфальтувати подвір'я, придбати художню літературу, шкільне обладнання, іграшки для молодших школярів, замінити старі вікна і навіть батареї для опалення – ось які проблеми бачить шкільна молодь. Чи це не є вагомим заявою учнів на рівноправну участь в управлінні школою? Адже потенційної енергії у молодих безліч – важливо спрямувати її у потрібне русло.

Святкового настрою присутнім додали пісні, танці, жарти у виконанні Іванни Івахненко, Дарини Гуменюк, Марії Тетурко, Анастасії Пономарьової, Артура Березовського, Шамілія Раджабова, Богдана Власюка, хореографічного колективу «Веселка».

На конкурсній доріжці не всім довелось крокувати поруч. Досвідчене журі у складі Галини Мачушинець, Лесі Куліби, Наталії Гмитрук, Аліни Яценюк, Валентини Мацути не тільки зацікавлено слухало, а й вирішувало долю учасників: пройшли у наступний етап чи залишились просто глядачами. Перемого у конкурсі вибороли Козак Яна (ЗОШ І-ІІІ ст. № 3 м. Ківерці), Кушнірук Альона (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Жидичин), Маришук Олеся (НВК «ЗОШ І ст. – Ківерцівська районна гімназія»), Притула Іванна (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Прилуцьке), Косинська Ірина (ЗОШ І-ІІІ ст. № 4 м. Ківерці), Узій Анюта (ЗОШ І-ІІІ ст. с. Карпилівка). У хвилюючу мить нагородження на сцену вийшли всі учасники-лідери, адже вони – рушійна сила шкільного життя, справжні очільники на капітанському містку корабля під назвою «Учнівське самоврядування». Успіхів вам! До нових зустрічей і перемог!

Наталія ГМИТРУК,
методист з питань виховної роботи
РМК відділу освіти.

Цієї святкової пори кілька знаменних дат зішлось в долі ветерана війни і праці Таїсії Петрівни Поліщук. Вітаючи в її особі наших постійних читачок – жінок поважного віку з Весною і з нагоди Міжнародного жіночого дня – 8 Березня, не зайве їх нагадати: 90-ліття від Дня народження, 70-річчя членства в Комуністичній партії, участь в районних урочистостях з нагоди Дня визволення міста і району від фашизму у роки Великої Вітчизняної війни і Дня захисника Вітчизни.

Вкотре переконаємося, що молодість, обпалена війною, шлях, пройдений у нелегкі роки відбудови і становлення держави, не лише загартовували людей цього покоління. Вони укріпили їх віру у високий патріотизм, зміцнили

морально й духовно, а тому й нині, уже в поважному віці, такі ветерани не мислять себе поза громадською активністю і вихованням молоді.

Тож усіх мам, бабусь, прабабусь, тих, чий досвід шануємо, чиєю любов'ю дорожимо, вітаємо з жіночим святом. Миру, добра, здоров'я, Господньої ласки Вам і любові й підтримки рідних, друзів! Нехай ця весна додасть Вам життєвих сил, бадьорості духу, впевненості!

З нагоди особистого ювілею Таїсію Петрівну Поліщук окрім рідних і друзів привітали керівники міста і району, районної організації КПУ, благодійного фонду «Милосердя», працівники соцзахисту тощо.

На фото Людмили ОЛІЩУК: нагороду районної ради і райдержадміністрації вручив заступник голови РР Андрій КИРИЧУК.

ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ

ЙОГО ЖИТТЄВІ УРОКИ

По-різному складаються людські долі, але кожному хочеться пізнати такта, виконати своє призначення на землі, жити й трудитися так, щоб про тебе люди говорили лише позитивно, відзначаючи людяність, порядність, доброту і одаровуючи повагою. Сотні таких жителів району серед нас, живуть і трудяться сумлінно, непоказно, чесно несучи свій хрест, і зовсім не є серед тих, кого називаємо публічними. Але лише згадка про них, якийсь епізод з життя, спогад повертає до них і ти вже не можеш себе зупинити, щоб не розповісти про це людям.

Непроста доля випала для тих, кого називають дітьми війни, хоча вони – діти своїх рідних і дорогих батьків. Ця розповідь про ківерчанина поважного віку, якого добре знають, особливо освітнями і не лише нашого району. А я запам'ятала його життєві уроки, починаючи трудову діяльність у міській четвертій школі, де він був завучем.

Віталій Філімонович Поліщук народився 15 квітня 1929 року в с. Гончий Брід Ковельського району в сім'ї селян. Перед початком Великої Вітчизняної війни у 41 рік померла мама. Батько ж загинув на війні через три місяці після демобілізації. Залишилося п'ятеро дітей, яких розібрали родичі, бо хату спалили поляки. Трагедія сталася 20 січня 1944 року, яка забрала багатьох односельчан... На тому місці нещодавно було встановлено пам'ятник.

Спочатку Віталій навчався у школі свого села, середню – закінчив у с. Любитів, долаючи щодня десять кілометрів в одну сторону. Він зазнав нелегкого сирітського життя, бо дядькові потрібно було допомагати в сільському господарстві. Але біда, труднощі не зломали його, а лише загартовували характер. Жага до знань, до самовдосконалення вирізняли його, тож

йонним відділом народної освіти.

На його долю припали непрості роки, пов'язані не лише з укрупненням районів, а й з подальшими кроками у розвитку освіти в країні. Тож його трудова діяльність – це ще й своєрідна історія освіти і району. У квітні 1959 року був прийнятий Закон «Про зміцнення школи з життям і подальший розвиток системи народної освіти в СРСР». Цим Законом введено обов'язкове восьмирічне навчання, середні школи з 10-річним терміном навчання перейшли на 11-річний термін. Було скасовано плату за навчання в старших класах.

У 1962 році відбулося укрупнення районів. У Ківерцівський район увійшли: м. Ківерці, селища Колки, Маневичі, Оліка, Цумань, сільради тодішніх Ківерцівського, Колківського, Маневичького, Цуманського районів і частини Луцького.

Після укрупнення районів кількість шкіл Ківерцівщини збільшилась і станом на 1 липня 1964 року їх вже було: середніх – 15, неповних середніх – 75, початкових – 47. Всього – 138 шкіл, в яких навчалось понад 24 тисячі учнів. Працювало тоді в школах району близько двох тисяч педагогів. Лише уявити таку кількість на-

новий колектив найбільшого в районі навчального закладу під керівництвом З.М. Євницького (на фото внизу В.Ф. Поліщук, третій зліва у II ряду). Перший випуск школи, до якого належу, перші успіхи і перші невдачі: не поступивши після закінчення школи в інститут, працювала у Зіновія Марковича спочатку на посаді лаборанта. Там і познайомилася вже з В.Ф. Поліщуком як з завучем, якому допомагала виконувати технічну роботу по

складанню, наприклад, розкладу уроків в усіх класах великої школи. З таким об'ємом інформації, кількістю класів, вчителів, вихователів і все до найменших дрібниць врахувати і скласти так, щоб було не лише чітко і правильно, а й комфортно, зручно, без великих «вікон» для вчителів

подальшій моїй після закінчення інституту роботи у школі уже заступником директора з виховної роботи, допомогли в організації робочого розпорядку, в спілкуванні з колегами, у виконанні важливих завдань. Здавалось би, невелика практична робота поряд з професіоналом, а все ж таки залишила паростки людяності, організованості, відповідальності. Варто зазначити, що бурхливе, динамічне і неспокійне вчительсько-учнівське життя все ж залишило його людиною спокійною, тактовною, врівноваженою і поміркованою.

Наступні віхи його трудової діяльності лише засвідчували велику любов до педагогічної праці, відданість справі. У 1981-ому знову переведений на посаду директора Ківерцівської очно-заочної середньої школи, де працював до виходу на заслужений відпочинок (1994 р.). У 1995-1996 роках працював учителем фізики Ківерцівської СШ №4 (на час декретної відпустки). В родині високо цінували вчительську професію, адже й дружина викладала російську мову і літературу в міській третій школі. На жаль, коли йому було 50 років, вона померла. Разом виростили і виховали двох дітей, які здобули вищу освіту. Син В'ячеслав закінчив Тернопільський торговельно-економічний інститут. Дочка Ніна – Львівський медінститут. Працює в Центральній районній лікарні лікарем-стоматологом. Віталій Філімонович має чотири онучки (вчителі, лікарі, працівники райвідділу УМВСУ). Тішиться п'ятьма правнуками.

Невтомний трудівник, він любить землю, обробляє город. Успішно заготовляє все вирощене на зиму. Ще не покладає рук, усім допомагає. Серед його інтересів – і суспільне життя, адже не полишає цікавитися усім, читає літературу, мусить бути в курсі новин держави, області, району, особливо переймається освітою. А ще – постійно передплачує обласну і районну пресу, з якої черпає багато інформації. І це й не дивно, адже він був депутатом районної ради п'яти скликань, тому громадські, суспільні інтереси не можуть бути поза увагою.

Життя йде своїм звичним ритмом. Знову весна – а з нею нові клопоти, надії, сподівання. Нехай вони примножують життєві сили, додають наснаги, утверджують і переконають в тому, що літа, віддані освіти – тим підвалинам духовного, соціально-економічного і культурного розвитку Волині, всебічному розвитку школярів, формованню вчительських характерів, зміцненню й розвитку педколективів, в яких працював, дали плідні результати, а головне – велику повагу людей.

Людмила ОЛІЩУК.
На фото: В.Ф. ПОЛІЩУК.

закінчив Луцький учительський інститут. У 1951 році був направлений вчителем математики і фізики у Копилівську семирічну школу Колківського району.

Здібного вчителя і старанну людину через два роки перевели на посаду завідуючого Колківським райвно. А вже у 1957 році працював завідуючим Торчинським райвно Волинської області. Ківерцівщина зустріла Віталія Філімоновича у 1963 році, куди він був переведений на посаду завідуючого Ківерцівським ра-

вчальних закладів, діяльність яких повинна була бути під пильним оком керівника. І в цей час довелося працювати Віталію Філімоновичу, а ще ж - при бездоріжжі без комфортабельного транспорту. Потім працював певний час директором дитячого будинку в м. Ківерці та 10 років – директором Ківерцівської заочної школи.

У вересні 1975р. був переведений на посаду заступника директора Ківерцівської середньої школи №4, що саме розпочинала свій літопис. Нова школа,

і, надавши їм можливість у тижневому розкладі занять, викроїти вільний час для самоосвіти і відпочинку, - з цим усім міг впоратися лише дуже досвідчений і професійний керівник! Пригадується, саме такі й працювали там, бо інакше й бути не могло у передовій школі Волині. Спілкування з Віталієм Філімоновичем, споглядання за його діяльністю і, хоч і не значна, та все ж таки участь у цій непростій роботі «кухні» завуча, збагатили навичками, певним досвідом у